

KAPITOLA 2

CTIHODNÝ OTEC ANTONIO RODRIGUEZ REBOLA se podíval na seznam křtěných pro daný den. Všechna jména už byla odškrtnuta, až na jedno. Pro kostel v Santo Antóniu situovaný vysoko na kopci to byl rušný den a Aveirovic chlapec, Cristiano Ronaldo, byl posledním čekatelem. Kněz už by nejradši šel domů. Pohlédl na matku, Marii Dolores Aveirovou, její děti a sestru, všechny usazené na jedné z předních dřevěných lavic. Nádoba na svěcenou vodu byla vytesána z mramoru tak, aby představovala anděla držícího otevřenou mořskou lasturu naplněnou posvěcenou tekutinou. Doloresina sestra si ve křtitelnici namočila dva prsty a hra-

vě jimi pošimrala Dolores na tváři. Obě se tomu zahihňaly. Maličký Cristiano Ronaldo spinkal jako... inu jako batole.

Otec Rebola si vyhrnul rukáv a zkontroloval hodinky. Křest měl začít v šest večer. Byly už dvě minuty po šesté a José Dinis, Cristianův otec, ještě nedorazil. Ani po Fernãovi de Sousaovi, Cristianovu kmotrovi, nebylo ani vidu, ani slechu. Dolores cítila, jak se do ní propalují oči ctihodného otce. Věděla, kde její manžel a Cristianův kmotr jsou, a taky věděla, že s tím nic nenadělá.

Nedaleko kostela na hřišti klubu Andorinha právě končil zápas mezi Andorinhou a Ribeario Bravou. Kapitán týmu, José Fernão Barros de Sousa, Cristianův kmotr, byl na hřišti. José Dinis, otec malého chlapce, byl týmový kustod. Seděl na lavičce a sledoval hodinky – už teď synovy křtiny nestíhali, ale co mohl dělat? Zápas začal o půl hodiny později. Jenom doufal, že rozhodčí hru moc nenastaví, a modlil se k bohu, aby kněz počkal.

Ctihodný otec Rebola došel k Dolores. Ta podle jeho výrazu usoudila, že je nervózní, a tak se usmála, aby se pokusila uvolnit napětí.

„Doufám, že jsou váš manžel i kmotr na cestě.“

„Měli by tu být každou chvíli,“ řekla. A doufala, že se kněz nezeptá, co je zdrželo. Ne každý obyvatel ostrova Madeira byl tak posedlý fotbalem jako její rodina. Doloresina sestra se podívala na svého ročního spícího synovce. „Cristiano je trpělivý,“ poznamenala.

Ctihodný otec ji zaslechl a taky na chlapce pohlédl. „Říkáte mu Cristiano?“ zeptal se.

„Jeho celé jméno je Cristiano Ronaldo,“ prohlásila Dolores pyšně. „Ronaldo. Po Ronaldu Reaganovi.“

„Po tom americkém prezidentovi?“ podivil se kněz.

„Ano, ale dřív než se stal prezidentem, byl slavným hercem,“ připomněla mu Dolores. „Máme ho moc rádi.“

Otec se poškrábal na hlavě. Dobře věděl, že než se stal politikem, byl americký prezident hercem.

Dolores se usmála. „Milujeme všechny jeho filmy. Když se na ně díváme, jsme šťastní.“

Kněz se usmál. „Cristiano Ronaldo,“ zahloubal se. „Příští prezident? Nebo snad dokonce filmová hvězda?“

Ženy se zachichotaly.

Přesně v půl sedmé zapískaly gumy Fernãova auta na malém špinavém parkovišti u kostela. Vystoupili z něj José Dinis s Fernãem a spěchali dovnitř. Přitom si utahovali kravaty, navlékali saka a zastrkávali bílé košile přes modrobílé dresy Andorinhy. Oba muži se s respektem zastavili u dveří. José Dinis si uhladil vlasy, potom se zavěsil do Fernãa a zavedl je do kostela.

Křest Cristiana Ronalda dos Santos Aveiry proběhl bez jediného zádrhele. Ctihodný otec Rebola si zhluboka oddechl. Cristiano ani nepípl. Když bylo po všem, nastal čas na fotografování. Přestože otec Rebola s jistotou očekával, že pan a paní Aveirovi oblečou pro tuto výjimečnou příležitost malého Cristiana do křestního roucha, nebyl ani v nejmenším překvapen, když José Dinis trval na tom, že se jeho syn bude fotografovat v klubových barvách *Clube de Futebol Andorinha de Santo António*.

Dolores batole posadila, rychle mu navlékla bílé botičky, s pomocí sestry mu nasadila zlaté náramky na zápěstí, zlatý prsten a křížek na řetízku kolem krku.